

Arrest

nr. 79 172 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat M. VERRELST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat de genaamde [A.M.K.M.] geboren te [...] op [...], onderdaan van Irak + zijn partner: de genaamde [F.D.K.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Irak; beiden verblijvende te [...] - gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art. 9 (9BJS) en art. 13 van de wet van [5/1 2/] 980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de wet van 1 5/09/2006.

Overwegende dat hun machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de door meneer bekomen arbeidskaart B (1/GB 293737) afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel werden opgenomen in onze vorige instructies dci 06/12/2010.

'Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient minstens een van volgende personen.' [A.M.K.M.] (R.R.: [...]); geboren op [...] [F.D.K.] (R. R.: [...]); geboren op [...] volgende documenten voor te leggen.'

1. Een nieuwe arbeidskaart B
2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling
3. Een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijf vergunning het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister..

Overwegende dat het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie (dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren) besloot over te gaan tot de intrekking van de arbeidskaart (B2936"3" geldig van 08 12 2010 tot 0" 12 2011) van de heer Abbas Mohamed Khanqin. Mohamed nadat bleek dat betrokkene zich niet had aangemeld bij de werkgever op de afgesproken plaats van tewerkstelling en dus niet gestart is met de tewerkstelling waarvoor de arbeidsvergunning werd verleend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt: "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de Wet van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De bestreden beslissing die op 12 december 2012 aan verzoekers betekend werd, en blijkbaar reeds op 30 mei 2011 werd genomen, is gemotiveerd als volgt: (...). Het is inderdaad zo dat de arbeidskaart van verzoeker werd ingetrokken bij beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie (dienst Arbeidsmigratie en uitzendkantoren) die aan verzoeker werd meegedeeld op 30 mei 2011. In dit bericht staat vermeld dat verzoeker niet zou gereageerd hebben op de uitnodiging van zijn werkgever A.S.S. Echter, verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie (dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren). Verwerende partij heeft nagelaten het resultaat van dit beroep af te wachten en besloot onmiddellijk op 30 mei 2011 tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Helaas werd het beroep, ingediend door toenmalig raadsman van verzoeker, op 7 juli 2011 nietig verklaard aangezien het in naam van verzoeker was ingediend en niet in naam van diens werkgever. De Dienst Vreemdelingen-zaken had hoe dan ook rekening kunnen en moeten houden met de redenen aangehaald in dit beroep. Verzoeker had namelijk nooit een uitnodiging ontvangen van zijn werkgever. Al snel bleek dat zijn werkgever niet meer bereid of in staat was hem een werkbetrekking aan te bieden en zocht verzoeker een nieuwe werkgever. Deze heeft hij ook onmiddellijk gevonden. Na het volgen van een beroepsopleiding 'containerhersteller' en een werkervaringsproject 'constructielassen' bij vzw Werkvorm te Antwerpen (stuk 5 als bijlage), kon hij een nieuw arbeidscontract bekomen bij GCS, een voltijds contract voor onbepaalde duur. (stuk 6 als bijlage). Op basis van dit contract had verzoeker ongetwijfeld opnieuw een arbeidskaart B kunnen bekomen. Bovendien heeft ook verzoekster ondertussen een arbeidskaart C bekomen en heeft zij een voltijds arbeidscontract kunnen afsluiten van onbepaalde duur. (stuk 7 als bijlage). Zij ging bij deze werkgever effectief aan de slag op 1 augustus 2011. (stuk 8 als bijlage) Het is dan ook duidelijk dat zowel verzoeker als verzoekster over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikken, zij dan ook beide economisch actief zijn in België en een perfecte integratie kunnen voorleggen. Echter, verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de werkelijke omstandigheden van het gezin. Onmiddellijk bij het intrekken van de arbeidskaart B van verzoeker, heeft verwerende partij een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten. In de beslissing van 6 december 2010, waar in de bestreden beslissing overigens expliciet naar verwezen wordt, staat als voorwaarde voor het verlengen van het verblijfsrecht: (...).Zowel verzoeker als verzoekster hadden binnen de drie maanden voor het verlopen van hun verblijfskaart alle vereiste documenten kunnen voorleggen om de verlenging van hun verblijfsrecht te bekomen. Zij hebben overigens in de loop van de maand november alle bijgevoegde documenten bij dit verzoekschrift

overgemaakt aan de gemeentediensten te Antwerpen om de aanvraag tot verlenging van hun verblijfsrecht te staven. Verwerende partij heeft met deze documenten geen rekening gehouden, en heeft zelfs 7 maanden voor het verstrijken van het verblijfsrecht van verzoekers reeds een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Door verzoekers niet de kans te geven hun dossier in orde te brengen en geen rekening te houden met de concrete omstandigheden van het gezin, heeft verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld. De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn, maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden. Door zich slechts op het intrekken van de arbeidskaart te baseren, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de toenmalige Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd. Er wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van de documenten die verzoekers overhandigden aan de gemeentediensten, vooraleer het bevel hen werd kennisgegeven. Verwerende partij had de bijlage 13 van 30 mei 2011 op dat moment nog niet mogen afleveren, en had deze minstens moeten intrekken op het moment dat bleek dat verzoekers via de gemeentediensten bijkomende documenten aan hun dossier hadden gevoegd die van doorslaggevend belang waren in hun dossier. De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in vernoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier, zie onder meer de synthesesnota en de brief van 19 augustus 2010, blijkt duidelijk dat de machtiging tot tijdelijk verblijf is gesteund op het arbeidscontract dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben voorgelegd. Bij schrijven van 19 augustus 2010 is aan verzoekers ook expliciet meegedeeld dat zij, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, in het bezit zouden worden gesteld van een BIVR voor tijdelijk verblijf (1 jaar). Echter is op 30 mei 2011 door de Vlaamse overheid (Vlaams Subsidieagentschap voor werk en sociale economie) aan de gemachtigde meegedeeld dat: - zij op 16 mei 2011 een bericht hebben ontvangen van de werkgever *“die meldt dat de betrokken werknemers zich niet hebben aangemeld op de afgesproken plaats van tewerkstelling en dus niet gestart zijn met hun tewerkstelling. De werkgever vermoedt dat ze niet meer geïnteresseerd zijn in deze job”*, de arbeidskaarten en arbeidsvergunning voor onderstaande werknemers waaronder verzoeker, werden ingetrokken.

2.4. Gezien het voormelde vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk om een beslissing te nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 13, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (...).”

2.5. In casu kunnen verzoekers bezwaarlijk voorhouden dat zij, die hun tijdelijk verblijfsrecht hebben verkregen op basis van de door verzoeker destijds bekomen arbeidskaart B, nog voldoen aan de voorwaarden van verblijf nadat deze arbeidskaart werd ingetrokken.

2.6. Verzoekers betogen dat de gemachtigde het beroep dat zij tegen de beslissing tot intrekking van de arbeidskaart hebben ingediend, had moeten afwachten.

2.7. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat een beroep tegen de intrekking van de arbeidskaart schorsende werking heeft, noch dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gehouden zou zijn deze beroepstermijn te laten verstrijken vooraleer een beslissing te kunnen nemen omtrent het al dan niet voldoen aan de voorwaarden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekers. Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de beslissing tot intrekking van zijn arbeidskaart en -vergunning en het feit dat zij hiertegen beroep hebben aangetekend kunnen geenszins

afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratief dossier. Geen enkele wetbepaling schrijft immers voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen moet wachten tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot intrekking van de arbeidskaart en -vergunning. Overigens blijkt uit verzoekers hun uiteenzetting dat het beroep tegen de intrekking van de arbeidskaart nietig werd verklaard.

2.8. Verzoekers hun betoog dat verzoeker nooit een uitnodiging van zijn werkgever ontvangen zou hebben wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat *“al snel bleek dat zijn werkgever niet meer bereid of in staat was hem een werkbetrekking aan te bieden”*, terwijl hij nochtans beschikte over een arbeidscontract en een arbeidskaart voor deze tewerkstelling. Verzoeker betwist trouwens niet dat hij na het verkrijgen van de arbeidskaart B zich nooit bij zijn werkgever heeft aangeboden en nooit enige tewerkstelling heeft aangevat.

2.9. Verzoekers kunnen verder niet dienstig verwijzen naar een nieuw arbeidscontract dat verzoeker heeft kunnen bekomen en een arbeidskaart C met tewerkstelling sedert 1 augustus 2011. Verzoeker vermeldt niet wanneer, noch of hij hiervoor een arbeidskaart heeft aangevraagd en verkregen, zijn zinsnede dat hij *“op basis van dit contract ongetwijfeld opnieuw een arbeidskaart B had kunnen bekomen”* laat het tegendeel vermoeden, van verzoekster.

2.10. Deze elementen dateren van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. Overigens hebben verzoekers de gemachtigde hierover ook nooit hebben ingelicht, ofschoon zij wisten dat hun verblijf was toegekend op basis van de arbeidskaart B van verzoeker, en zij wisten dat verzoeker deze tewerkstelling nooit heeft aangevat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij verweerder op de hoogte zou gesteld hebben van het feit dat een beroep werd ingesteld tegen de beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid. Er kan verweerder derhalve bezwaarlijk worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met gegevens die hem door verzoeker, niettegenstaande verzoeker daartoe de mogelijkheid ha, niet kenbaar werden gemaakt. Het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om inlichtingen die hij van belang achtte mee te delen aan verweerder laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, maar leidt niet tot de vaststelling dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende. Daarnaast moet worden geduurd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.11. Tot slot, het gegeven dat in de beslissing van 6 december 2010 wordt vermeld dat verzoekers minstens drie maanden voor het verstrijken van de vervaldatum van de verblijfsvergunning stukken dienden voor te leggen waaruit blijkt dat zij aan de in deze beslissing van 6 december 2010 gestelde voorwaarden voldoen, maakt geenszins dat de gemachtigde tot het verstrijken van de vervaldatum van het verblijfsdocument had moeten wachten om een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen. Integendeel werden verzoekers er in deze beslissing nogmaals op gewezen dat hun tijdelijk verblijfsrecht gesteund was op het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde arbeidscontract en de verkregen arbeidskaart. Nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat de aan verzoeker toegekende arbeidskaart B op basis waarvan verzoekers hun verblijfsrecht hadden bekomen, was ingetrokken, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet te wachten totdat de termijn van het afgeleverde BIVR was verstreken, alvorens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten omdat niet meer is voldaan aan de voorwaarden, kon worden genomen.

2.12. Verzoekers betoog dat zij in november alle stukken hebben overgemaakt voor de aanvraag van verlenging van het verblijfsrecht is in strijd met de stukken van het administratief dossier. Het administratief dossier bevat geen stukken die verzoekers zouden hebben overgemaakt: de beslissing van 30 mei 2011 met betekening op 12 december 2011 is het meest recente stuk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC